

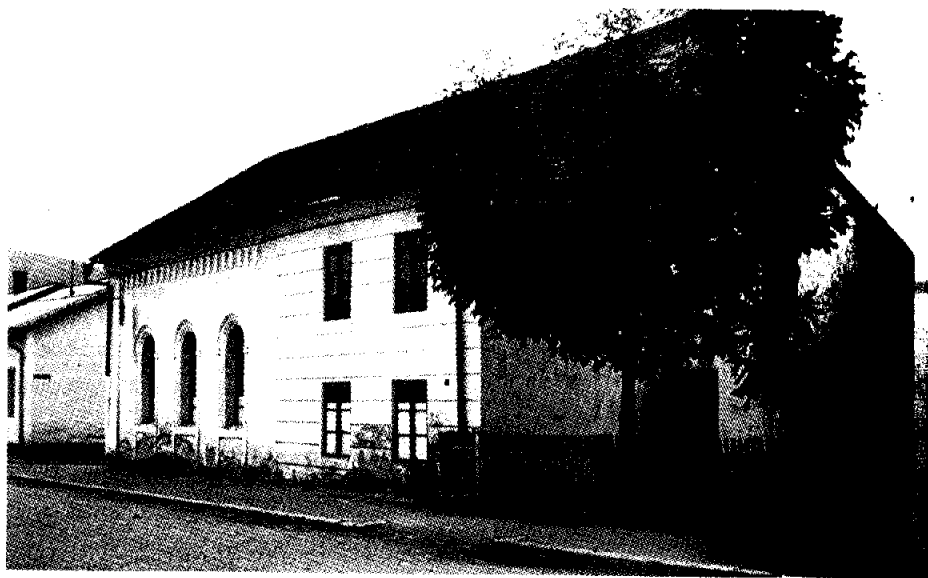
היחסים בין הלאומים השונים בעיירה היו טובים בדרך כלל, לפחות עד לעליית הנאצים לשלטון בגרמניה.

הקהילה היהודית היתה מאורגנת יפה. היה ועד הקהילה (קולטוס גמיינדה) שדאג למשכורתם של הרבנים והשוחטים ולשירותי הדת השונים. בנוסף על מערכת החינוך הכללית (הרומנית) היתה מערכת חינוך יהודית: תלמוד-תורה, חדרים, בית ספר לבנות "בית יעקב", גן ילדים של יוצאי ועוד.

בעיר היו ששה בתי כנסת – בית הכנסת הגדול, בית הכנסת של בעלי המלאכה, בית המדרש חישן (שיבערישע שיל), בית הכנסת של חסידי בויאן וסדגורה, בית הכנסת של חסידי ויזניץ ובית הכנסת של האדמו"ר ר' מאיר שמרלר.

כל המפלגות הציוניות היו מיוצגות בגורא-הומורה וכן אגודת ישראל. היו תנועות נוער שלכל אחת היה המועדון שלה.

רבני העיר קיימו שעורים בש"ס ובפוסקים לצעירים וגם למבוגרים. שעורים אלו ניתנו, לאחר שעות העבודה, בבתי הכנסת ובביתו של הרב והיו פתוחים לכל. היתה גם פעילות תרבותית כללית בקרב יהודי גורא-הומורה. מרצים ידועי שם, מנהיגים מדיניים, סופרים ומשוררים, חוקרים ואנשי רוח, פקדו מדי פעם בפעם את העיירה והירצו לפני אולמות מלאים. הגיעו גם לחקות תיאטרון שהציגו מחזות בידיש.

גורא-הומורה: בית הכנסת הגדול

גורא-הומורה: הרחוב הראשי בעיירה

פראבוסלביים שסרבו לקבל על עצמם את הרפורמות בדת שהנהיג הצאר פטר הגדול, נרדפו ברוסיה וברחו לבוקובינה שבשליטת אוסטריה), ארמנים אשר בעבר היוו כנראה קהילה גדולה בעיר אך מספרם הלך והצטמצם, והיו גם משפחות בודדות של סלובאקים, פולנים ואיטלקים.

היו בעיירה שלוש כנסיות: כנסייה רומנית-אורתודוקסית, כנסייה קתולית וכנסייה ארמנית, אלא שבשנים האחרונות מכרו הארמנים שמספרם בעיירה הצטמצם מאד, את הכנסייה שלהם לפרוטסטנטים.

בראש המגדל של הכנסייה הארמנית היה קן של חסידות. בכל שנה, באביב, חזר זוג החסידות "מארצות החום" לקינו, אחרי שעזב אותו בסתו, ושיפץ את הקן. החסידות היו בנות בית בעיירה, כולם אהבו אותן, ובמיוחד אנחנו, הילדים, עקבנו אחריהן ואחרי הגוזלים שלמדו לעוף...

היהודים היו התעשיינים, הסוחרים ובעלי החנויות בעיר וכן בעלי מלאכה ובעלי מקצועות חפשיים: רופאים, רוקחים, עורכי דין, מהנדסים וכו'. הגרמנים עסקו בגידול פירות, היו ביניהם גם סוחרים ובעלי מלאכה וכן פועלים מקצועיים (המכונאים בבית החרושת של אבי היו לרוב גרמנים). הרומנים היו פועלים פשוטים בתעשייה, חקלאים, מורים וגם פקידי ממשלה, הליפובנים (בעלי זקנים ואדוקים מאד בדתם) עסקו בחקלאות, במסחר וגם בעבודות שחורות.

ליפובן אחד, בעל זקן עבות שדיבר יידיש על בוריה, היה לו מטע של שיזפים. מהפרי הוא היה עושה פובידלה (ריבת שיזפים) ומכר אותה בשווקים בעיירות הסמוכות. ביום אחד כשאותו ליפובן עמד בשוק באחת העיירות והכריז על מרכולתו, ניגשה אליו אשה יהודיה ושאלה: האם הפובידלה כשרה? ענה אותו ליפובן ביידיש: כמובן, אני בעצמי עשיתי אותה...